

Islamizace je jen špička ledovce

Autor: Greg Johnson

Mnoho bílých Američanů, kteří se obávají etnického zaplavení barevnými imigranty, se to neodvážejí ze strachu z nálepky „rasismu“ vyslovit. Proto se raději vymezují proti *ilegální* imigraci.

Vyřešení problému ilegální imigrace ale skutečný problém nenapraví – vláda totiž může ilegální imigranty snadno „zlegalizovat“ – a dokonce, i kdyby došlo k zastavení veškeré imigrace, běloši by stále čelili demografickému nahrazení rychleji se množícími barevnými, kteří už v zemi žijí.

Poučení tedy zní: Nemůžete vyřešit problém, který správně nepojmenujete.

Pokud však otázka ilegální imigrace poslouží k přivedení pozornosti bílých Američanů k naší demografické krizi, měli bychom tuto skutečnost uvítat a následně se pokusit jim vysvětlit plný rozsah problému a nastínit jeho řešení.

I mnoho Evropanů (v Evropě) znepokojuje perspektiva demografického nahrazení barevnými imigranty. Místo kroků proti přílivu barevných si ale stěžují na *islamizaci*. I tito lidé však padají do pastí:

Jsou tito barevní v pořádku, pokud nejsou muslimové? V tom případě si můžeme vybrat z miliard dalších Neevropanů: křesťanů, hinduistů, budhistů atd.

Není problémem islámský „extremismus“ či „fundamentalismus“ namísto lidí, kteří se nazývají muslimy spíše nominálně? Pokud ano, nabízí se řešení: sekularizovat zde žijící extremisty a uplatňovat přísnější kritéria při další imigraci tak, aby se k nám v budoucnu dostali jen nominální, sekulární muslimové. Skutečně nalezneme spoustu umírněných muslimů, z nichž nejlepšími případy jsou turečtí kemalisté a baasisté z arabských zemí.

Napadání islámu s sebou přináší řadu dalších rozlišení a sporných otázek. Jak se vypořádat s dělením mezi šíity a sunnity? Co súfismus? Co s Bosňáky a Albánci? Radí se mezi Evropany? Jsou maronité, Arménci a Gruzínci Evropany z titulu své křesťanské víry? Žádná z těchto otázek by nevyvstala, pokud bychom problém řádně označili jako demografické nahrazení Neevropany.

Napadat islám se principiálně přičí evropským sekularistům, kteří dlouho a hořce bojovali za náboženskou toleranci a soudí, že i islám lze učinit tolerantním. I když to trvalo staletí a stálo potoky krve, podařilo se Evropě křesťanství „vykastrovat“. Dnes se větší část Evropanů považuje za křesťany kulturně, zatímco jejich faktickým občanským náboženstvím je liberalismus. Proto je zcela představitelné, že totéž lze zopakovat i s islámem. Pochopitelně by bylo na místě napřed zkonzultovat dějiny osvěcenské Evropy – někteří by totiž mohli poněkud zblednout při představě přeměny Evropy na bitevní

pole po tři století v prchavé naději, že bychom se „obohatili“ o sekulární muslimy. Vymezování se proti islámu umožňuje křesťanům vykreslit evropskou politiku identity jako střet dvou velkých univerzalistických náboženství, islámu a křesťanství. My ale za křesťanství – které se stalo více barevným než bílým – nebojujeme. **Bojujeme za naši rasu, bez ohledu na vyznání.**

Protiislámská ofenzíva hraje do rukou našeho (ú)hlavního nepřítele, organizované židovské komunity, která s radostí nasměruje bílé protimuslimské smýšlení namísto vzdoru islámu na evropských ulicích do boje proti nepřátelům Izraele v zámoří. A když Izrael zlikviduje silné muslimské režimy v zemích svých sousedů, nevyhnutelně to vyvolá nové uprchlické vlny do evropských zemí, čímž Židovstvo zabije dvě mouchy jednou ranou (plácačkou, kterou jsme sami poskytli).

Znovu – nemůžeme účinně bojovat s nepřáteli ani vyřešit problémy, pokud je správně nepojmenujeme.

Na straně druhé, pokud islámský barbarismus, nesnášenlivost, násilí a upřímně deklarovaný záměr nás asimilovat skutečně některé z našich lidí *probudí*, měli bychom za to být vděční. Také ale musíme zajistit, aby se nenechali svést z cesty polopravdami a polovičatými opatřeními a nahlédli na *celý* problém i jeho *nezbytné* řešení.

Problémem je zničení bílé rasy barevnými skrz demografické zaplavení, rasové míšení a nepokrytou násilnou genocidu. Řešením je bílý nacionalismus: vytvoření etnicky homogenních bílých domovin překreslením hranic (dělením, secesí) a/nebo přesunem populací.

Stejně jako v každé válce musíme i v každém politickém boji prvně rozhodnout, kdo jsme „my“ a kdo je nepřítel – „oni“. My jsme běloši/Evropané – ne křesťané, ne konzervativci, ne obyvatelé Západu atd., jakkoliv se některé z těchto kategorií s bílou rasou do jisté míry překrývají – a našimi nepřáteli pak ti, kdo se zasazují o naše rasové zničení, tedy barevní a bílí zrádci.

Tvrdé jádro nepřátelské koalice představuje organizovaná židovská komunita. To z Židů činí (ú)hlavního nepřítele, protože nemůžeme uvést naše země do pořádku, dokud je neporazíme. Židovská úloha při vytváření současné krize pak je zajímavou, ale z větší části akademickou otázkou – politická změna se totiž neobírá minulostí, ale budoucností. **Nelze pochybovat o tom, že organizovaná židovská komunita se dnes staví proti každému opatření na záchranu naší rasy a že tvoří organizační a finanční pilíř celé protibělošské koalice.** A protože jsou Židé proslulí infiltrací a podvracením hnutí, která se proti jejich moci postaví, nemůžeme riskovat vložení důvěry ani v ty z nich, kteří vyjádří sympatie našemu boji – přesně tak by se totiž choval židovský „rozvraceč“.

Přesto by však bylo omylem odbýt muslimskou otázku pouze jako jeden z aspektů otázky židovské nebo jako odvádění pozornosti od rasové otázky, jelikož islám představuje nezávislou proměnnou. I pokud bychom vyřešili židovskou a rasovou otázku, ta muslimská by existovat nepřestala. Islám vede válku se zbytkem lidstva už od Prorokových časů. Přinesl

válku, smrt, otroctví a rasovou a kulturní asimilaci nespočetným milionům. Navíc se nejedná o odklon od „skutečného“ islámu, ale o jeho autentický projev. Ustanovení islámské vlády by znamenalo konec bílé civilizace a zánik bílé rasy.

Islám představoval hrozbu před nastolením současné židovské hegemonie a bude jí i poté, co bude tato hegemonie svržena. Islám není problémem jen proto, že se jeho vyznavači rekrutují z řad barevných – islám z barevných navíc činí militantnější a pro bílou civilizaci ničivější jedince. To se může – jak poznamenal jeden komentátor – ukázat darem shůry, protože bez islámu by někteří Evropané dost možná uvěřili v uskutečnitelnost multirasové a multikulturní společnosti.

Zdůraznění islámu také vyjasní intelektuální zmatek a odkope falešné spojení v našich řadách:

Monomaniakální antisemité se při útoku na islám naježí, protože se obávají, že to „hraje Židům do rukou“. Nejedná se však o otázku buď/anebo: Židé i muslimové jsou problémem – jak sami o sobě, tak i ve vzájemném působení.

Ti, kdo staví antisemitismus nad rasu, kritiku islámu odmítají, protože doufají v ukování spojenectví.

Ti, kdo staví „tradici (s malým nebo velkým „T“) nad rasu, se při útocích na islám naježí, protože s ním sympatizují.

Ti, kdo nad rasu staví patriarchát (a přiznejme si to, i misogynismus) s islámem také sympatizují.

Konečně s ním sympatizují i ti, kteří nad rasu staví machismus, bojechtivost a barbarismus.

Jak tedy vypadá řešení muslimské otázky pro bílé nacionalisty?

Pokud by Neevropané – včetně Židů – odešli z našich domovin do svých vlastních, stal by se islám především zahraničněpolitickou otázkou vztahu k muslimskému světu, *ummě*; včetně jejich evropských výsep Bosny a Albánie.

Evropané by mohli k islámu dle libosti konvertovat. Jelikož však jde o politické náboženství a tím pádem hrozbu bílému politickému řádu, byli by tito konvertité odesláni do předem zvolené části *ummy*.

Bílé země by s muslimským světem udržovaly srdečné vztahy, naše bezpečnost by nám ale velela upřednostňovat sekulární a nacionalistické islámské režimy.

Kdykoliv by tomu velel náš rasový zájem, podpořili bychom národy, čelící muslimské expanzi.

Židovská domovina Izrael by existovala vedle palestinské domoviny, za tichého dohledu tisíce jaderných hlavic – aby Židé nezapomínali na dobré mravy.

Shrnuto: bělošský postoj k muslimskému světu už by neurčovali Židé, ale naše identita a zájmy. Tím by zmizel důvod k v podstatně každé současné válce a intervenci v islámském světě. Tak prosté to je a tak vypadá svět, v němž bychom všichni mohli žít.

Nedospějeme k němu ale, dokud nenabudeme jisté míry intelektuální jasnosti ohledně našich ústředních hodnot a rozlišení. To je úkolem metapolitiky, která nabývá pro bílé nacionalisty obzvláštního významu, jelikož v současném světě zůstává pravda naším jediným spojencem a čestnost a důvěryhodnost největším aktivem.

Naneštěstí politika dělá lháře z nás všech. Konkrétněji mám na mysli reakce Marine Le Penové a Guillaume Fayeho na masakr pařížském časopise *Charlie Hebdo* a košer obchodě.

Dne 18. ledna se v názorové rubrice *New York Times* objevil sloupek Marine Le Pen **To Call this Threat by Its Name** („Nazvěme tuto hrozbu pravým jménem“). Co znamená jeho otisknutí v Timesech z perspektivy světové židovské strategie a mínění ponechme na jindy, rád bych se zaměřil na to, co bylo řečeno.

Slečna Le Penová začala citátem připisovaným Albertu Camusovi: „Nazývat věci nesprávnými jmény znamená přidávat k neštěstí světa.“ Hned nato nazývá problém nesprávným jménem velmi podobným způsobem jako George W. Bush po 11. září:

Nazývejme věci jejich pravými jmény, jelikož francouzská vláda se toho zdráhá. Francie – země lidských práv a svobod – byla na své vlastní půdě napadena totalitní ideologií: islámským fundamentalismem. Jedině zavržením popření a pohlédnutím nepříteli do očí se lze vyhnout záměně. Toto poselství musí uslyšet i sami muslimové. Musí jasně rozlišit mezi islamistickým terorismem a svou vírou.

Toto rozdělení lze ale učinit jedině tehdy, pokud jsme ochotni určit hrozbu. Naším muslimským spoluobčanům nijak neprospívá podněcovat podezření a nechávat slova nevyřčená. Islamistický terorismus je rakovinou islámu, s níž musí sami muslimové bojovat po našem boku.

Ve skutečnosti se musí Francie znovu stát francouzskou, což s sebou obnáší odchod milionů ne-Francouzů, většiny z nich barevných, většinou – ale ne vždy – muslimů, z nichž většina – ale ne všichni – není fundamentalisty. Popsáním problému jednoduše jako islamistického fundamentalismu dochází k vynětí největší části celého problému. Navíc si Le Penová nedovolila utrousit slovo o repatriaci dokonce ani fundamentalistických muslimů zpět do *ummy*.

Le Penová v podstatě hovořila s nejvyšší mírou pravdivosti, kterou snesou stránky *New York Times*, protože **v případě pravice platí úměra, že čím pravdivější diskurz, tím menší publikum vám Židé dovolí oslovit**. Dokonce i tato planá kaše se jeví v porovnání s tím, co připustí francouzský establishment, takřka radikální. Proto její sloupek přese všechny výhrady berme jako krok vpřed, jako začátek širšího dialogu o islámu a Francii – příležitost, jíž bychom se měli chopit a snažit se vést ji naším směrem.

Guillaume Faye zkritizoval Marine Le Penovou za příliš střídmé a uměřené užití pravdy. I Faye

však je svým způsobem politik, a tím pádem také svým způsobem nečestný. Jeho strategie by se dala shrnout jako „zaměřit se islám a vyhnout se židovské otázce“. Jsem si jistý, že věří, že tak může dosáhnout oslovení širšího publika. Jsem si jistý, že věří, že muslimská imigrace představuje naléhavější problém a jsem si také jistý, že věří ve výhodnost anti-antisemitské pózy, s jejíž pomocí doufá rozdělit židovský blok a tím snížit sílu jejich odporu k francouzskému nacionalismu.

Nejen že jeho pozici chápu, dokonce bych byl schopen ji v *určitém slova smyslu* podpořit – mám za to, že *někteří* z nás by měli zaujmout tuto pozici a intenzivně ji rozvíjet, protože tak lze přivést některé lidi ze středního proudu blíže pravdě. A dokud existují lidé jako **Kevin MacDonald**, část z nich nakonec ujde i zbytek cesty.

Aby však tuto cestu ušli, musíme je neustále tlačit. To s sebou obnáší i zdůrazňování toho, co Fayeové tohoto světa neříkají. A upřímně – Faye se v poslední části své eseje **Jihadist Carnage in Paris** právě takové kritice vystavuje.

Pokud totiž užívá podtitulku „Označení nepřítele je ústředním problémem“ a pokud je ochoten podstoupit od současných událostí a mluvit o odvěké válce mezi islámem a zbytkem světa, datující se až do 7. století, žádá si to korekci.

Pokud totiž chceme označit úhlavního nepřítele ve dvojím smyslu jako (1) toho, kdo se více přičinil o náš současný demografický a kulturní úpadek a důležitěji (2) toho, kdo tvoří tvrdé jádro odporu pokusů naši situaci napravit, odpověď musí znít: **organizovaná židovská komunita**. Ostatně židovské nepřátelství ke zbytku lidstva se datuje mnohem dříve než počátky islámu, který je ostatně jen jedním výhonkem stromu abrahamské náboženské tradice.

Faye se sice staví proti myšlence existence „dobrých“ a „umírněných“ muslimů, protože chce pryč celou komunitu, ale ve skutečnosti uznává, že se najdou i muslimové, kteří jsou našimi objektivními spojenci v boji proti islámskému fundamentalismu. Dokonce tři z nich i jmenuje: Bašár Asád, Muammar Kaddáfí a Saddám Husajn, všichni z nich nominální muslimové, kteří byli oddáni sekulárnímu právu a slušné míře náboženské tolerance. Osobně přeji takovým muslimům to nejlepší a co nejvíce vlivu – ovšem v jejich zemích, spolu se zbytkem jejich souvěrců.

Faye by nás také chtěl přesvědčit, že existují dobří a špatní Židé. Sám nikdy nepronесl jediné slovo o tom, že by poslal jednu z těchto skupin pryč. Můj postoj k Židům je přesnou analogií Fayeého náhledu na muslimy: pochopitelně existují dobří i špatní Židé, toto dělení by nás však nemělo odvrátit od prvořadého úkolu vysvobodit evropské země z židovského vlivu, což znamená naši separaci od celé komunity. Přeju dobrým a umírněným Židům to nejlepší a co nejvíce vlivu – ovšem v Izraeli, spolu se zbytkem jejich lidu.

Faye to nevysloví, protože je zapojen do politiky, která z nás všech dělá lháře – proto zůstávám u metapolitiky: Chci říkat celou pravdu – tak jak ji vidím. A v té nejdelší ze všech světových válek mezi syny Abrahámovy a zbytkem lidstva se říkání pravdy jeví jako jediná

smysluplná taktika, jelikož – jak říká sám Faye – musíme jmenovat nepřítele. Nemůžeme bojovat s nepřítelem, kterého neumíme pojmenovat.

Faye se očividně nechce stát nepřítelem Židů. Na tom, co Faye chce, ale příliš nezáleží, jak vyplývá i z jeho citace Juliána Freunda: „I když si nezvolíte nepřítele, nepřítel si zvolí vás... Dokud chce, abyste byli jeho nepřítelem, budete jím. A to vám zabrání starat se o své.“

Na přátelství jsou třeba dva, na nepřátelství stačí jeden. A židovská komunita označila Fayeho jako nepřítele – spolu s námi ostatními. **Běloši jsou určeni k likvidaci právě těmi genocidními opatřeními, která Židé ve vlastní zemi odmítají přijmout a nadšeně podporují v těch našich.** Jelikož Židé si uvědomují, jak vypadá cesta ke genocidě lépe než kdokoliv jiný, bylo by naivní si namlouvat, že si tento dvojí standard neuvědomují nebo se za něj stydí. Vědomě usilují o zničení naší rasy, a všichni barevní imigranti – nikoliv jen ti nejmilitantnější a nejnesnesitelnější z nich – jsou jen biologickou zbraní hromadného ničení v židovských rukou.

Dokud i my nezačneme na oplátku brát Židy jako nepřátele a neporazíme je, nikdy nás nenechají se v klidu starat o své.

Úvaha Grega Johnsona *The Muslim Problem* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing.